

POSTANOWIENIE

Dnia 21 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie **Z. N.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 21 kwietnia 2021 r., zażalenia oskarżonego na zarządzenie Przewodniczącego V Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 14 października 2020 r., sygn. akt V WSU (...), odmawiające przyjęcia skargi na wyrok kasatoryjny Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 22 czerwca 2020 r., sygn. akt V Ka (...), na podstawie art. 539f k.p.k. w zw. z art. 530 § 3 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 539b § 1 k.p.k.

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Bezspornie wyrok Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 22 czerwca 2020 r., sygn. akt V Ka (...) wraz z uzasadnieniem został oskarżonemu doręczony w dniu 13 lipca 2020 r. Od przedmiotowego wyroku sądu odwoławczego uchylającego wyrok sądu pierwszej instancji i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania stronom nie przysługuje jednak – jak sądzi oskarżony – kasacja, lecz skarga do Sądu Najwyższego, o której mowa w przepisach rozdziału 55a k.p.k., tzw. „skarga na wyrok kasatoryjny”.

Inne są również wymogi formalne tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia. W szczególności skargę taką wnosi się w terminie 7 dni od daty doręczenia wyroku z uzasadnieniem (art. 539b § 1 zdanie pierwsze k.p.k.). Termin ten upływał dla oskarżonego z dniem 20 lipca 2020 r., natomiast skarga została przez niego nadana w Urzędzie Pocztowym dopiero w dniu 12 sierpnia 2020 r. a więc po upływie wyżej wskazanego terminu zawitego.

Skoro zatem doszło do przekroczenia tego terminu, to Przewodniczący Wydziału, zgodnie z art. 539f k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k., był wprost zobowiązany do odmowy przyjęcia wniesionej przez oskarżonego skargi.

Oskarżony, choć w zażaleniu wskazał na okoliczności, które miałyby usprawiedliwiać niedotrzymanie terminu zawitego, tj. chorobę stwierdzoną zaświadczeniem lekarza sądowego, nie złożył jednak wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia przedmiotowej skargi. Nie przesądzając dalszych ewentualnych rozstrzygnięć w sprawie (gdyby oskarżony złożył wnioski w trybie art. 126 k.p.k.), już w tym miejscu nie sposób nie dostrzec, że zaświadczenie lekarskie obejmowało okres od 17 do 31 lipca 2020 r. Uznać więc należy, że z tym ostatnim dniem ustała przyczyna uniemożliwiająca oskarżonemu podejmowanie czynności procesowych.

Odnosząc się z kolei do podnoszonych w zażaleniu argumentów mających wykazywać wadliwość udzielonego pouczenia, oskarżonemu należy przypomnieć, że był obecny na ogłoszeniu wyroku i jak wynika z protokołu rozprawy odwoławczej, został prawidłowo pouczone o prawie i terminie do wniesienia skargi. Z kolei pouczenie udzielone na piśmie zostało błędnie zinterpretowane przez skarżącego wskutek niezrozumienia różnicy pomiędzy kasacją a skargą na wyrok kasatoryjny. Okoliczność ta pozostaje bez znaczenia dla oceny prawidłowości zaskarżonego zarządzenia.

Tylko na marginesie odnotować należy, że w niniejszej sprawie skargę na wyrok kasatoryjny Sądu Okręgowego w Ł. z 22 czerwca 2020 r., z zachowaniem wymogu wynikającego z art. 526 § 2 k.p.k. w zw. z art. 539f k.p.k., tj. obowiązku sporządzenia jej przez adwokata lub radcę prawnego, wywiódł w imieniu oskarżonego jego obrońca wyznaczony z urzędu.

Dlatego zażalenie oskarżonego uwzględnione zostać nie mogło, czego konsekwencją było utrzymanie w mocy zaskarżonego zarządzenia.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.